Förenta Staterna

Bränd på bål. Negern Leonard Johnson, som satt häktad för mord på en ung hvit kvinna, i Rusk, Texas, blef i måndags, f. v., af en manstark folkhop tagen ut ur häktet och lefvande bränd i närheten af det ställe där mordet begicks.

Jätteslussen i Panama. Byggandet af den stora slussen i Panama-kanalen har uppdragits åt den, som ingaf lägsta anbudet, McClintock-Marshall Co. i Pittsburg, Pa., som erbjöd sig att utföra arbetet för en summa af $5,374,474.

Cirkustältet ramlade. Under en häftig åskstorm i lördags nedblåste Forepaugh & Sells Brothers' cirkustält, som var rest på Manhattan-fältet i New York, och femti personer skadades mer eller mindre, dock ingen dödligt. När det började knaka och braka i tältstängerna, greps publiken af panik, som ökades af ett häftigt störtregn.

Roosevelt vill inte bli president. C. W. Post, föreståndaren för Postum Company i Battle Creek, Mich., ett bolag, som fört ett slags hälsokaffe i handeln, har erbjudit öfverste Roosevelt $100,000, om han vill under ett års tid tjänstgöra som president för National Trades and Workers Association. Denna förening, som har till ändamål att bilägga strejker, har under lång tid legat i strid med American Federation of Labor, och Post menar, att med Roosevelt som president skulle hälften af den senare föreningens medlemmar affalla till den andra föreningen och praktiskt taget göra den så kraftlös, att den inte kunde tagas med i räkningen. Det är föga troligt, att Roosevelt mottar anbudet, alldenstund han med synnerlig ifver hänger sig åt sin tidningsmannaverksamhet som redaktör för The Outlook.

Får nu ta skadan igen. Poliskonstapeln Alonzo Wire i Hackettstown, N. J., har under de senast förflutna tjugu åren burit öknamnet ''den sömnlöse konstapeln''. Detta bordé i och för sig själf inte vara något öknamn utan en hederstitel, ty en poliskonstapel bör ju hålla sig vaken om natten, men med Wires sömnlöshet var något sjukligt förenadt, ty han kunde inte sofva, om han än ville än så gärna. För 20 år sedan blef han träffad af åskan och detta hade med sig både döfhet och förlusten af talförmågan, men dessa förmogenheter återkommo snart för att i stället efterträdas af fullständig sömnlöshet. Alla mediciner visade sig vara bortkastade och ingen läkare förstod sig på att häfva den besynnerliga sjukdomen. Wire lade sig visserligen emellanåt för att hvila sina trötta ledamöter, men hans ögon lycktes aldrig, och hjärnan arbetade ständigt. Oaktadt han således aldrig fick en blund i ögonen, led han aldrig af lekamlig sjukdom, till dess han en dag fick ett anfall af astma, som hastigt förvärrades och slutligen lade honom på dödslägret. En kväll kallade han till sig hustrun och yttrade med ett förnöjdt leende: ''Vet du hvad — jag tror bestämdt att jag får sofva nu igen, gu-skelof''. Och det fick han också, men vaknade aldrig.

Liket i kofferten. Under denna rubrik ha vi förut skildrat det ruskiga mord, som i Italien begätts på mrs Mary Charlton från New York, 37 år gammal, samt att hennes föga mer än 20-årige make starkt misstänkes för mordet, alldenstund han försvunnit strax efter detsamma. De italienska myndigheterna fasthöllo vid åsikten, att Charlton begått mordet, men amerikanska konsuln trodde att ett dubbelmord blifvit begånget och att äfven Charlton fallit offer för en mördare. Det visade sig i torsdags att italienska polisen hade rätt, då den antog, att Charlton var förofvaren af dådet och sedan satt sig i säkerhet genom en hastig flykt.

När oceanångaren 'Prinzess Irene' förutnämnda dag landade i Hoboken, häktades mördaren, just då han steg i land, och efter polisförhöret bekände han sig skyldig till mordet. Han förnekade först sin identitet, men då han undergått ''tredje graden'' blef han medgörligare och fann för godt att bekänna, att han var den eftersökte Charlton. Under svettningsproceduren blef han vild och drog revolver samt hotade skjuta polischefen Hayes, men han afvapnades hastigt och bekände sedan brottet. Inom en half timma efter häktningen hade han undertecknat ett dokument af följande innehåll:

''Min hustru och jag lefde lyckliga. Hon var den bästa kvinna i världen, men hennes humör var omöjligt att tyra. Mitt eget var alldeles likadant. Vi grälade ofta om de obetydligaste småsaker, och hon använde då mot mig ett så rätt språk, att hon enligt min mening, inte visste, hvad hon sade.

Den natt jag mördade hennes hade hon grälat på mig, och hon var vid det värsta lynne jag någonsin sett hos henne. Jag sade henne, att om hon inte upphörde att gräla, skulle jag göra ett hastigt slut därpå genom att helt enkelt lämna henne. Det hjälpte för en liten stund men sedan började hon igen.

Jag fick då tag i en hammare, som jag användt vid reparationer af möblerna i huset, och slog henne därmed tre gånger, till dess jag trodde henne vara död. Sedan lade jag liket i kofferten och hammaren också.

Klockan 12 på natten släpade jag ned kofferten till en liten tilläggsbrygga och kastade den öfverbord. Jag reste från Moltrasio och Como följande natt och därifrån till Genua, där jag steg ombord på ångaren Irene tre dagar därefter. Det rum, i hvilket jag mördade henne, var en sängkammare, som låg inåt gården.

Porter Charlton''.

Således är nu detta mord uppklarade. Emellertid har italienska myndigheterna gjort vissa svårigheter beträffande Charltons utlämnande.

I världsfredens intresse. Representanthuset har antagit den af kongressman Bennet föreslagna resolution, som bemyndigar presidenten att tillsätta en kommission af fem medlemmar för att taga i öfvervägande, huruvida det skulle vara lämpligt att på internationell väg söka begränsa den allmänna bevapningen, som nu årligen slukar ofantliga summor och som det synes till ingen nytta, då bevillningarna till landt- och sjöförsvar utgå vare sig krigsfara hotar eller ej.

Förslagna systrar. Marion och Lodarine Millfed, två systrar, ha ställts under åtal af grandjuryn i Danbury, Iowa. De hade kommit öfverens att på ett eller annat sätt sätta sig i besittning af farmaren Thomas Faulks förmögenhet, och för att nå detta mål, förlofvade sig Lodarine med honom. Genom allehanda konster och knep lockade de från honom hvarenda cent han ägde, och sedan gaf miss Lodarina honom på bröllopsdagen, hvartill hon fogade en bibel med uppmaning att flitigt läsa densamma. Denna humor förstod inte Thomas, och han anmälde saken för myndigheterna med det resultat, att systrarna häktades.

Ett missförstånd. Häromdagen infann sig i Hvita Huset i Washington en ofver sex fot lång, groflemmad karl, som envist yrkade på att få tala med president Taft. Han igenkändes vara densamme, som den 17 juni förra året uppträdde på samma sätt och då var bevapnad med ett par revolvrar. Han fasttogs genast, och liksom första gången hade han på sig vapen, men nu endast en revolver af kaliber 44, lät han uppgifvit sig vara James Strickling från Cumberland, Maryland, och påstod sig hos presidenten vilja söka skydd mot förföljare. Han kommer att undersökas till sitt sinnestillstånd.

Mördaren gripen. Häromdagen häktades i Houston, Tex., den för mordet på 8-åriga Alma Keller i Louisville, Ky., misstänkte förre kyrkovaktaren Joseph Wendling. Mordet var ett af de ruskigaste man gärna kan tänka sig och begicks en dag sistlidne december månad. I midten af januari försvann Wendling från sitt hem och man hade då ej ännu funnit den mördade flickans kropp, den påträffades senare i en brunn nära den katolska kyrka, i hvilken W. var vaktmästare. En belöning af $10,000 är utfäst för mördarens gripande.

Bina dödade hästarne. De små bevingade insekter, som förse oss med honung, äro, som man vet, inte att leka med, om de bli retade, och det har nog, ehuru sällan, förekommit, att människor blifvit ihjälstungna af dem. Mera sällsynt torde vara, att kreatur bli offer för deras raseri och får plikta med lifvet. Så hände emellertid i måndags ett par hästar, som strax utanför Washington, D. C., rusade in i en bikolonn, där 20 kupor med 80,000 invånare hade sin plats. Bikuporna kullslogos, och bina anföllo hästarna, som inom kort fingo sätta lifvet till. Negern, som körde dem, tog till flykten, men bina voro snabbare och tilltygade äfven honom så illa, att han svafvar mellan lif och död.

Tio timmar på en kantrad båt. Vid 3-tiden i söndags f. v. inlöpte i Chicagos hamn en fraktångare, förd af kapten Edwardson, med två ynglingar ombord, hvilka räddats undan en säker undergång 15 mil nordost om Gary. Ynglingarne voro 18-årige Roy Knauer och 18-årige Harry O. Neill. I Knauers segelbåt hade de på lördagsförmiddagen begifvit sig ut på Michigansjön. En stormby drog öfver sjön vid middagstiden och kullvräkte båten, hvilken ynglingarna ej kunde få på köl igen. De klängde sig upp på skrofvet och här satto de timme efter timme, väntade på någon seglare skulle få syn på dem och komma till deras räddning. Två passerade dem utom hörhåll, och hoppet om räddning hos de skeppsbrutna blef allt svagare. Under försök att befria båten från den tyngande, våta segelmassan hade de förlorat sina knifvar och båten sjönk djupare och djupare med hvarje timme. Sina underskjortor hade de tagit af sig och användt som nödsignal, och blåsten hade ryckt dem ur deras händer. Men, som nämdt, de uppmärksammades af kapten Edwardson i sista stunden och blefvo tagna ombord, där de gåfvos nödig vård. Kaptenen lånte dem kläder och när han kom i land lät han dem i hyrvagn föras till sina respektiva hem.

I ormens våld. Några hemska minuter upplefde djurvaktaren John W. McCarthy i Albany, N. Y., nyligen. Mannen är anställd vid en cirkus där i staden och hans göromål är bland annat att hafva tillsyn öfver en stor boaorm. Då McCarthy häromdagen kom för att rengöra ormens håla, attackerades han af djuret, som först högg efter honom med sina käkar. En del af rockärmen rets bort och ormens tänder sargade armens kött. McCarthy kastade sig åt sidan men ej snabbt nog. Ormen ringlade sig fast omkring honom och det knakade i den olycklige mannens benstomme som snart skulle krossas genom det väldiga trycket. Lyckligtvis hade andra djurvaktare observerat anfallet, och om några minuter hade flera män, beväpnade med yxor och knifvar sprungit in till ormen och mannen. De höggo lost in på djuret och styckade dess kropp innan det släppte sitt offer. McCarthy befriades och kom tämligen lyckligt undan omfamningen. Hela hans kropp var öfvergjuten af ett grönaktigt slem, och om icke räddning i tid anlandt skulle McCarthy ha blifvit slakad lefvande. Ormen, som af sin ägare värderas till $2,800 var 28 fot lång och 26 tum i omkrets.

Patten ställd under åtal. Jemte sju andra börsspekulanter i bomull blef James A. Patten från Evanston i fredags f. v. af federala grandjuryn i New York ställd under åtal för deltagande i en komplott till hämmandet af handeln. Detta är första gången regeringen gjort försök att lägga sig i enskildas bomullsaffärer. Det påstås i anklagelseakten, att Patten, Eugene B. Scales, Frank B. Hayne, H. M. Rothschild, Sidney J. Herman, Robert M. Thompson och Charles A. Kittle bildat en sammansvärjning för att slå under sig all bomull och sedan bestämma priserna. Patten och tre andra ställde 5,000 dollars borgen för sin inställelse, de andra tre voro ej i rätten närvarande vare sig personligen eller genom ombud, och för dem utfärdades häktningsorder. Patten har under åratal varit känd som en storspekulant i livete och majs och på allra senaste tiden fått namnet ''bomullskungen'' till följd af sina viltomfattande spekulationer i denna produkt. Hayne och Brown äro stora bomullshandlare i New Orleans, och Scales är den främste mannen på bomullsfältet i Texas.

Otroligt men sannt. Ungdomen i U. S. A. är, som bekant, ganska försigkommen, och det finns väl knappt en pojke eller flicka, som nått tolf år och inte har en ''sweetheart'' eller fler. Men ett undantag utgör ungdomen i högskolan i Englewood — den har blifvit långt efter landets alla andra undervisningsanstalter, och ställningen vid detta läroverk började bli så tråkig, att den gaf anledning till allmän klagan. Flickorna skröto all skulden på pojkarne, hvilka enligt klagandeparternas påstående voro så blyga, att de inte så mycket som togo en kyss en gång, äfven om de blefvo bjudna. För att i någon mån försöka bortarbeta denna otretliga tillbakadragenhet, som blifvit flickorna en verklig plåga, beslöto dessa senare ställa till ett sällskapsspektakel hvari förekommer ett 40-tal personer och ängerär lika många kyss-scener. Detta drastiska medel ansågs böra försökas, när pojkarnes blyghet nått ett sådant satdium, att de stammade och rodnade, bara en flicka såg på dem. Repetitionerna började, men pojkarne voro lika omöjliga äfven på scenen, hvilket inbrakte dem en skarp läxa af regissösen miss Vera Wadsworth, som anses för den vackraste flickan i skolan och själf spelade en af hufvudrollerna. Detta hade den effekt, att en af pojkarne, De Witt Clelaud, steg fram och förklarade sig villig att kyssa hela flickhögen för att föregå med godt exempel. Han gick till och med så långt att han erbjöd sig att låta fotografera sig i en kyss-scen tillsammans med miss Jane Maynard, som spelte emot honom, men detta afböjde den unga damen i fråga. Hans djärfhet ledde till önskadt resultat, och när pjesen uppfördes lär ingen af flickorna haft anledning att klaga.

Det botade mig! Det räddade mitt barns lif, och andra liknande yttranden fällas hvarje dag om Chamberlain's Colic, Cholera och Diarrhoea Remedy. Dessa samma uttalanden hafva spridt kännedomen om detta värdefulla läkemedel. Ingen annan i handeln förekommande medicin för Diarre och magåkommor har fått en så vidsträckt användning. Hemligheten med Chamberlain's Colic, Colera och Diarrhoea Remedy's framgång är att det verkligen botar. Säljes hos alla handlande.

Något om död och dödskamp.

Allt sedan vetenskapen lyckats konstatera, att människokroppen endast utgöres af en väldig byggnad af celler, har man varit ifrigt sysselsatt med att förklara uppkomsten af åldrandet och den naturliga döden. Vid första påseendet kunde det synas som om det också hörde sig om de oundgängliga följderna af kampen om tillvaron, men vore detta fallet, skulle en proletär, som i hela sitt lif icke känt annat än umbäranden, sjukdom och nöd, vara en gubbe vid en ålder, då den som befinner sig i lyckliga yttre förhållanden ännu befinner sig i sin fulla ungdomskraft; eller också skulle det bli möjligt att genom att omsorgsfulli skona sig hela lifvet igenom nå en oerhördt hög ålder. Intetdera förekommer emellertid. Den 30-årige proletären ser möjligen utlefvad ut, men han ser ej ut som en gubbe, och några ålderdomsrekord på 150 och 200 år känner man ej till ens hos folk som lefvat under de bästa förhållanden och städse på allt sätt sparat sin hälsa.

Icke häller den förandring, som går under namnet åderförkalkning och som så ofta intrader vid hög ålder kan göras ansvarig för döden vid ålderdomssvaghet. Åderförkalkningen är en sjukdom och kan som sådan icke medföra den naturliga döden, hvilket bäst visas däraf att det finns åldringar, som icke visa det minsta spår däraf och dock på grund af ålderdomssvaghet lämna lifvet. Också Metschnikovs teori, att kroppen hyser en mängd rofceller, som arbeta på att förstöra hjärnans och andra organers väfnader, har af vetenskapen förkastats.

Gentemot denna och andra hypoteser framhäller den tyske patologen prof. Ribbert, att åldringsdöden är en naturlig följd af själfva den fysiologiska lifsprocessen. Enligt hans undersökningar framkallas protoplasmans undergång genom det ''slagg'' som i form af utomordentligt små pigmentkorn och dylikt såsom produkter af ämnesomsättningen lagrar af sig i cellerna. Det beror på de specifikt mänskliga lifsbetingelserna, att denna långsamma förstöringsprocess i hjärnans för lifvet viktiga ganglierceller senast efter omkring hundra år framskridit så långt att döden måste följa. Så slocknar åldringens lifsljus af inre nödvändighet, af brist på brännmaterial, efter att länge ha flämtat, d. v. s. sedan ämnesomsättningen på grund af det ständigt tilltagande försvinnandet af cellplasman sjunkit ned till en obetydlighet. Att döden under sådana förhållanden skall intrada lugnt och utan smärta ligger i sakens natur.

Bland tusenden af människor är det emellertid knappast en beskärt att på detta sätt slumra in i evigheten, efter det att organismen i ordets egentliga bemärkelse förbrukats. Det öfvervåldigande flertalet af oss människor dör en våldsam död, rycks bort af yttre fiender af mångahanda slag. Och liksom vi med föreställningen om en oss öfvervåldigande yttre makt förbinda begrepp om kval och smärta, så antages vanligen också, att det för tidiga afskedet från lifvet står i stridens tecken och att samtliga äro mer eller mindre underkastade lidande innan de draga sin sista suck. Om det också gifvetvis är svårt och till en viss grad omöjligt, att helt och hållet lyfta den slöja, som är bredd öfver döendet, så framgår det dock af både teoretiska öfverväganden och tusentals praktiska erfarenheter, att så icke är förhållandet.

Den danske forskaren prof. Oskar Bloch har nyligen i en bok samlat ett rikhaltigt material för att visa att så är i fråga om de flästa förekommande dödssätt. Det framgår af hans undersökningar att döden, den föregående sjukdomen må ha varit hur smärtsam som helst, alltid föregås af ett dominningstillstånd och därför måste vara smärtfri. Detta domnande af medvetandet är den naturliga följden af de sjukdomsprocesser, som den döendes kropp har att genomgå. Exempelvis i fråga om döden genom lunginflammation, d. v. s. en infektionssjukdom vid hvilken giftiga bakterieprodukter förorsaka döden, är det skadan på hjärtat som organismen icke förmår motstå. Dess sammandragningar bli allt svagare och svagare, och därmed bli blodkropparna satta ur stånd att verkställa det för lifvet oundgängliga gasutbytet i lungorna och en ofverfyllnad af kolsyra uppstår i blodet, som i viss grad förorsakar en långsam kväfning och särskildt skadar de för störingar i ämnesomsättningen särskildt känsliga ganglierecellerna i så hög grad att den sjukes medvetande allt med försvinner, och i detta tillstånd inträffar så döden, om icke hjälp kommer.

På samma sätt går det till i fråga om andra sjukdomar. Nästan alltid inledes katastrofen med att hjärtat icke längre förmår utföra sina funktioner fullt ut. Den andnöd, hvarmed den döende efter hvad man tycker har så svårt att kämpa med, har han knappast något medvetande om, och de krampaktiga ryckningar, under hvilka de af urinsyra förgiftade och andra, vrida sig, lika litet T. o. m. om de mest våldsamma dödssätt vet man att de icke äro så förfärliga som läkmannen antager. Livingstöne berättar, att han under lejonets tassar icke lände någon känsla af ångest eller smärta, och samma erfarenhet ha personer, som störtat ned i djupa afgrunder haft. Förmodligen är den nervchock de erfara sådan, att dylika känslor icke kunna uppkomma. Att döden vid strypning inträder utomordentligt fort framgår däraf, att barn som på lek velat hänga sig sedan de hängt sig i snaran. Detsamma gäller vid drunkning, hvarvid det första andetaget under vattnet för så mycket vatten in i luftrören, att andningen med ett slag omöjliggöres och ett gasutbyte i lungorna sålunda icke längre kan äga rum. På halshuggning följer en så enorm blodförlust, att hjärnan med naturnödvändighet, måste bli känslolös och liksom under en djup vanmakt icke kan producera några tankar mer.

Dödskamp är sålunda ett talesätt som icke har något fog för sig. Döden bringar oss ingen ny kamp efter den vi genomgått under sjukdomen, den försänker oss, oss själfva omedvetet, i en ljuf sömn, som för mången är en befrielse från bekymmer och nöd.

Främlingen.

En rysk berättelse.

Dödsstillhet låg öfver steppen — blott en svart rök från en liten stuga färgade den vida slättens snötäcke i grått. En gammal man i slitna kläder och med ryggen böjd under en tung rånsel stapplade fram på den breda landsvägen. Framför den lilla stugan blef han ett ögonblick stående, innan han med sin käpp vågade slå några slag på den tillbommade dörren.

Efter en stund öppnades dörren på glänt; en gammal bondhustru stack ut sitt hufvud genom öppningen och frågade i barsk ton:

— Hvad vill du?

— Kvinna, svarade han, Gud vare med dig. Hur långt är det till Poltava?

— Ännu har du två timmar att gå, för att komma dit.

— Ack, suckade främlingen, före natteus inbrott kan jag således icke hinna dit — jag kan ju så lätt gå vilse och så stryker det ju så många vargar omkring här.

— Kom in, sade kvinnan.

— Jag ber, att Gud måtte tusenfaldt belöna dig för din gästfrihet.

— Hvad heter du? frågade han om en stund.

— Maria Feodora Petrovitsch.

Mannen ryckte till. Han såg upp och betraktade henne noga. Hon märkte icke detta, ty hon var sysselsatt med att passa upp honom.

— Jag är äuka, fortsatte hon, eller åtminstone tror jag, att jag är det. För mer än tjugo år sedan försvann min man för att söka lyckan i fjärran land, och han vände aldrig tillbaka. Han är nog död — och dessa långa år har jag tillbragt i arbete här på förpaktargården. Du ser, att lyckan just icke har lett åt mig.

— Och du älskade din man, Maria Feodora?

— Ja, vi gifte oss af kärlek.

— Himlen skall kanska föra honom tillbaka till dig igen en dag!

— Måtte himlen höra dig! — — Men du, vandrare, hvad heter du?

Den gamle tog ett ögonblick. Därpå ruskade han bedröfvad på hufvudet och sade.

— Jag vet det icke mer — — — jag har glömt det. Ack, på länge har ingen nämnt mitt namn. — Äfven min tillvaro har varit mycket svår. — Jag har arbetat mycket — många länder har jag genomvandrat — på jakt efter lyckan — och icke funnit ett tak under hvilket jag har kunnat hvila mina trötta lemmar.

Hon började känna medlidande för honom.

— I natt skall jag göra i ordning en säng åt dig. Du skall få sofva godt, tills du drager vidare.

Han oppnade sin rånsel och tog fram ett omsorgsfullt inlindadt litet paket.

— Göm det åt mig till i morgon, bad han i det han räckte henne paketet.

— Om jag icke skulle vakna mer, så tillhör det dig. Det är hela min egendom — du skall icke behöfva ångra att du varit god emot mig.

Då hon gick till sängs lade hon det värdefulla paketet under hufvudkudden. Men hon kunde icke somna — nyfikenheten höll henne vaken. Hvad kunde den väl innehålla? Hvad kunde väl denne fattiga landsstrykare äga. Hon vände den hemlighetsfulla paketen hit och dit, ruskade och fingrade på den. Men hon kunde icke fundera ut, hvad den innehöll. Kanske vill den gamle blott göra narr af henne?

Till slut kunde hon icke beharska sig längre.

Försiktigt löste hon upp omslagets knutar och vecklade upp paketen — ett skrik af förvåning trängde sig öfver hennes läppar.

En tjock bunt med sedlar föll ned på golfvet. Det var mer än tre hundra stycken. Hon kände på dem med skälfvande händer. Flera gånger började hon räkna — främlingen var mycket rik.

Och i samma ögonblick kom hon att tänka på, huru lifvet skulle gestalta sig om pengarna tillhörde henne. Hon såg sig redan i besittning af ett litet hus i Polovna, en flicka arbetade under hennes uppsikt — hon skulle blifva en aktad dam.

Om hon skulle stjäla pengarna?

Denna tanke trängde sig oemotståndligt fram i hennes hufvud. Men huru skulle det gå till? Han skulle nog icke så lätt låta bestjäla sig. Han skulle hämta polis, som skulle undersöka huset och föra henne till fängelset.

Om hon i stället skulle försöka att behålla honom hos sig? — Men denne fribytare, klädd i trasor, men med en förmögenhet i ränseln och som året rundt vandrar land och rike omkring, han skulle nog aldrig gå in på, att skaffa sig en fast boplats, och för öfrigt var hon ju ännu själf gift; något dokument, som bevisade hennes mans död hade hon ju icke.

Men om? — en hemsk tanke steg upp i hennes hjärna, då hon erinrade sig främlingens ord: Paketen skulle tillhöra henne, om han icke vaknade mer — —?

Mekaniskt vände hon blicken mot yxan, som hängde på väggen, icke långt ifrån henne.

Ingen hade sett mannen träda in i stugan — — en graf var snart gräfd — litet snö däröfver — — och allt var tyst. — —

Anblicken af de på bordet utbredda sedlarne berusade henne.

Han låg i djup sömn blott hans regelbundna andetag störde stillheten.

Hon gick bort till den heliga jungfrun och släckte ljuset. Därpå vände hon tillbaka till främlingens säng, satte ifrån sig lampan — och med ett enda hugg, som man fäller ett träd, skilde hon hufvudet från kroppen.

När hon vände sig om, råkade hon stöta omkull en stol, på hvilken främlingen lagt sina kläder. Några papper föllo ur en af fickorna. Hon samlade ihop dem och såg igenom dem med en flammande blick.

Plötsligt utstötte hon ett fasansfullt skri och sjönk till golfvet.

Mannen, som hon hade dräpt, var Ivan Petrovitsch, hennes make.

Till valmännen i West Winnipeg.

RÖSTA PÅ

THOS. H. JOHNSON

M. P. P.

FÖR ÅTERVAL!

Han är en af eder.
Han är en "Winnipeg kandidat"

Han arbetar för:—

1. Opartiskt handhafvande af rättvisan.
2. Sparsamhet i förvaltningen.
3. Obligatorisk undervisning.
4. Själfstyrelse för Winnipeg.
5. Upphäfvandet af det elektriska ljusmonopolet.
6. Direkt lagstiftning.
7. Teknisk undervisning.

RÖSTA TIDIGT! RÖSTA PÅ JOHNSON!

LAGA ATT EDRA VÄNNER RÖSTA PÅ JOHNSON!

VALDAG: Den 11te Juli 9 f.m. till 5 e.m.

Skaffa eder

under sommaren, och ni skall finna eder väl, hvarhälst ni än vistas. Vi ha ett stort förråd af medel därtill form af prydliga elektriska fläktar. Dessa uppsätta vi i hemmen för en ringa kostnad. Vi insätta också denna apparat i kontor, butiker, fabriker, stall, m. m. Moderata priser.

Modern Electric Co.

261 Princess Str. Nära Logan Ave

Telefon 1242.

Dominion dagen

1:sta

CANADIAN NORTHERN

Juli

1910

Exkursioner

EN OCH EN TREDJEDEL FÖR TUR OCH RETUR MELLAN ALLA STATIONER PÅ CANADIAN NORTHERN JÄRNVAGEN.

Biljetter till salu från den 29de juni till och med den 1 juli. Retur begränsad till den 4de juli 1910.

Närmare upplysningar hos lokalagenten eller om ni skrifver till

R. CREELMAN,
Asst. General Passenger Agent
Winnipeg, Man.

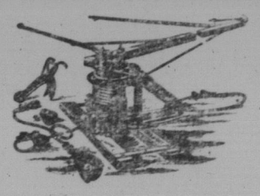

Stubb-brytningsmaskin

Vi äro Canadas största fabrikanter af maskiner för uppbrytning af stubbar och buskar och de enda som tillverka dylika maskiner. Vi tillverka dem i olika modeller och storlekar och äfven för ek, vide och poppelskog. Skrif efter katalog 'B' o. angif hvilken slags arbete ni har att göra.

CANADIAN SWENSONS LTD. Lindsay, Ontario, Can.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER!